

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

nr. 14.205 van 17 juli 2008
in de zaak RvV X II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van X

tegen:

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de minister van Binnenlandse Zaken, thans de minister van Migratie- en asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kongolese nationaliteit te zijn, op 27 maart 2008 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken van 19 februari 2008 tot weigering van de vestiging zonder bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de regelmatig gewisselde memories.

Gelet op de beschikking van 20 mei 2008, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 juni 2008.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die loco advocaat S. VAN ROSSEM verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NABERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Rechtspleging.

Luidens artikel 39/72, § 1, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) bezorgt de verwerende partij de griffier binnen de acht dagen na de kennisgeving van het beroep, het administratief dossier waarbij ze een nota met opmerkingen kan voegen.

De Raad stelt vast dat de nota met opmerkingen tijdig werd ingediend. Het administratief dossier werd buiten de voorgeschreven termijn van acht dagen neergelegd. Luidens haar eigen verklaringen werd de verwerende partij per brief van 1 april 2008, dezelfde dag per

drager bezorgd, in kennis gesteld van het verzoekschrift. De verwerende partij diende het administratief dossier in op 22 april 2008. Bijgevolg werd het administratief dossier laattijdig neergelegd.

De Raad wijst partijen ter terechtzitting op het laattijdig indienen van het administratief dossier en op artikel 39/59, §1 van de voormelde wet: *“Wanneer de verwerende partij het administratief dossier niet binnen de vastgestelde termijn toestuurde, worden de door de verzoekende partij vermelde feiten als bewezen geacht, tenzij deze feiten kennelijk onjuist zijn.”* (zie ook Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Memorie van Toelichting, *Parl. St. Kamer 2005-2006*, nr. 2479/001, 121; R.v.St., nr. 160.776 van 29 juni 2006; R.v.St., nr. 111.666 van 17 oktober 2002, R.v.St., nr. 103.423 van 8 februari 2002, R.v.St., nr. 84.661 van 31 januari 2000). De Raad wijst de partijen er ook op dat het administratief dossier ingediend werd wanneer de repliekmemoirie al opgevraagd was.

Geen der partijen vraagt om uitstel. De verzoekende partij vraagt dat geen rekening wordt gehouden met de inhoud van het administratief dossier. De Raad wijst erop dat de wettelijke bepalingen niet voorzien in een wering uit de debatten van het administratief dossier.

Daargelaten de vraag in welke mate de Raad vermag acht te slaan op de inhoud van het administratief dossier wijst de Raad erop dat het vermoeden dat de door de verzoekende partij aangehaalde feiten als bewezen worden geacht, geen betrekking heeft op de juridische gevolgen of kwalificaties van die feiten. In casu betreffen de middelen enkel rechtsvragen derwijze dat in casu de inzage van het administratief dossier niet noodzakelijk is ter beslechting van het geschil (R.v.St., nr. 127.990, 10 februari 1994).

De Raad gaat verder uit van de feiten zoals voorgesteld door de verzoekende partij die overigens door de verwerende partij niet worden betwist.

2. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak.

De verzoekende partij, die verklaart van Kongolese nationaliteit te zijn, dient een aanvraag in tot vestiging, in functie van haar minderjarig Belgisch kind.

Op 19 februari 2008 neemt de gemachtigde ambtenaar van de minister een beslissing tot weigering van de vestiging zonder bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing die de verzoekende partij op 26 februari 2008 ter kennis wordt gegeven.

De motivering van de bestreden beslissing luidt als volgt:

“Voldoet niet aan de voorwaarden om te genieten van het recht op vestiging als bloedverwant in opgaande lijn: Betrokkenen diende een aanvraag tot vestiging in, in functie van haar minderjarig kind. Betrokkene kan niet beschouwd worden als zijnde ten laste van dit kind.”

3. Onderzoek van het beroep.

3.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van de wet van 29 juli 1991 betreffende de motiveringsverplichting, de schending van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel. Zij betoogt dat de motiveringsplicht vereist dat meer wordt uiteengezet dan een louter abstracte en vormelijke stijlformule, terwijl de bestreden beslissing vaag, nietszeggend of in feite een loutere stijlformule is. Zij geeft een theoretische uiteenzetting van wat de motiveringsplicht inhoudt. Verwijzend naar de materiële motiveringsplicht meent zij dat op grond van de feitelijke gegevens de Dienst

Vreemdelingenzaken de feitelijke gegevens niet correct heeft beoordeeld en op onredelijke wijze tot haar besluit is gekomen.

3.2. In de nota met opmerkingen wijst de verwerende partij erop dat de verzoekende partij dient te voldoen aan de wettelijke voorwaarden van artikel 40 §6 van de Vreemdelingenwet en dat de verzoekende partij niet aantoont dat zij ten laste is van haar minderjarig kind.

3.3. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, dat stelt dat beslissingen met redenen omkleed moeten zijn, hebben tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. Het verplicht de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De motieven van de bestreden beslissing kunnen op eenvoudige wijze in die beslissing gelezen worden zodat de verzoekende partij er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikt. Uit het verzoekschrift blijkt dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt (zie o.a. R.v.St., nr. 167.407, 2 februari 2007; R.v.St., nr. 167.411, 2 februari 2007).

De verzoekende partij bespreekt in haar verzoekschrift bovendien de motieven die de bestreden beslissing schragen, zodat zij niet kan voorhouden deze niet te kennen. Verder blijkt uit het verzoekschrift dat de verzoekende partij niet voorhoudt dat het bestuur geen rekening hield met de door haar aangehaalde elementen voor het nemen van de bestreden beslissing.

Uit het betoog van de verzoekende partij blijkt dat zij de motivering inhoudelijk bekritiseert en derhalve de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cfr. R.v.St., nr. 101.624, 7 december 2001).

Uit het verzoekschrift blijkt dat de verzoekende partij het determinerende motief dat zij niet ten laste is van haar kind of als dusdanig kan beschouwd worden, niet weerlegt.

Artikel 40, § 6, van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“Met de E.G.-vreemdeling worden eveneens gelijkgesteld, de echtgenoot van een Belg die zich met hem vestigt of komt vestigen, alsook hun bloedverwanten in de nederdalende lijn beneden 21 jaar of die te hunnen laste zijn, hun bloedverwanten in de opgaande lijn die te hunnen laste zijn, en de echtgenoot van die bloedverwanten in de nederdalende en in de opgaande lijn, die zich met hen vestigen of komen vestigen.”

Wat de schending van artikel 40, §6 van de Vreemdelingenwet betreft, stelt de Raad vast dat de verzoekende partij erkent dat zij haar aanvraag tot vestiging heeft ingediend in functie van haar kind. De verzoekende partij laat na aan te tonen op welke manier zij ten laste is van haar kind, gegeven dat niet wordt betwist. Dit determinerend motief is pertinent. De administratie

kon op grond hiervan redelijkerwijze beslissen dat de verzoekende partij niet voldeed aan de voorwaarden voorzien in artikel 40, §6 van de Vreemdelingenwet. De beslissing werd correct en op afdoende wijze genomen. Met haar betoog, dat er zich toe beperkt het bestaan van de wettelijke voorwaarde van de vereiste van de tenlasteneming te bekritisieren, maakt de verzoekende partij niet aannemelijk dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de ruime bevoegdheid waarover de verwerende partij beschikt. Deze vaststelling volstaat om de bestreden beslissing te schragen. De motiveringsplicht werd niet geschonden.

3.4. In een tweede onderdeel meent de verzoekende partij dat artikel 8 van het Europees Verdrag van 4 november 1950 tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (EVRM) werd geschonden omdat zij voldeed aan alle voorwaarden gesteld in de wet en de afweging van de redenen niet grondig en evenwichtig werd gemaakt. Zij beperkt zich er toe te verwijzen naar de Belgische nationaliteit van haar kind en meent dat deze haar een verblijfsrecht dient te verschaffen. Omdat een minderjarig kind niet alleen in België kan verblijven, zal het kind zijn ouders noodgedwongen moeten volgen.

3.5. Ter terechtzitting betwist de verzoekende partij niet dat de bestreden beslissing werd genomen zonder bevel.

3.6. De bestreden beslissing werd genomen zonder bevel om het grondgebied te verlaten en bevat geen verwijderingsmaatregel. Derhalve kan het onderdeel dat de schending van artikel 8 EVRM beoogt niet dienstig aangevoerd worden (R.v.St., 129.737 van 25 maart 2004; R.v.St., 107.971 van 18 juni 2002; R.v.St., 108.866 van 4 juli 2002).

3.7. In een derde onderdeel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 3 van het vierde protocol van het EVRM omdat door de bestreden beslissing het kind noodgedwongen zijn moeder dient te volgen. Zij wijst erop dat het voor haar en haar gezin zeer moeilijk, zometert onmogelijk is een gezinsleven te hebben in haar land van herkomst en dat van haar gezinsleden niet kan verwacht worden dat deze haar naar haar land van herkomst volgen.

3.8. Artikel 3 van het Vierde Protocol van 16 september 1963 bij het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955, goedgekeurd bij wet van 24 januari 1970 (hierna: Vierde Protocol) luidt als volgt:

“Niemand mag bij wege van een maatregel van individuele of van collectieve aard, worden verwijderd van het grondgebied van de Staat, waarvan hij een onderdaan is.

Aan niemand mag het recht ontnomen worden het grondgebied te betreden van de Staat, waarvan hij een onderdaan is.”

Uit de bestreden beslissing blijkt niet dat deze betrekking heeft op verzoeksters' kind, dat bovendien volgens het verzoekschrift een Belgische vader heeft. Daarnaast werd in de bestreden beslissing geen verwijderingsmaatregel, laat staan een uitzetting, voorzien. De verzoekende partij toont derhalve niet aan hoe de bestreden beslissing haar kind, op directe of indirecte wijze, verplicht het land te verlaten. De kritiek faalt (R.v.St., nr. 104.270 van 4 maart 2002). De verwerende partij werpt terecht op dat het onderdeel niet dienstig kan aangevoerd worden.

3.9. De verzoekende partij betoogt bovendien dat zij recht heeft op vestiging voortvloeiend uit de artikels 3 en 9 van het Kinderrechtenverdrag.

Artikel 3 van hoger vermeld verdrag bepaalt dat voor alle maatregelen betreffende kinderen, het belang van het kind de eerste overweging vormt. Artikel 9 bepaalt dat de staten

waarborgen dat een kind niet wordt gescheiden van zijn ouders tegen hun wil, tenzij de bevoegde autoriteiten beslissen dat deze scheiding noodzakelijk is in het belang van het kind.

Daargelaten de vraag naar de directe werking van de voornoemde bepalingen maakt de verzoekende partij met de loutere verwijzing naar een aantal bepalingen van het Kinder-rechtenverdrag niet aannemelijk dat zij in de onmogelijkheid verkeert om zich te gedragen naar de bepaling van artikel 40, §6 van de Vreemdelingenwet. De aangehaalde verdrags-bepalingen vormen geen vrijbrief om niet aan de voorwaarden van de verblijfwetgeving te voldoen met betrekking tot de vereiste ten laste neming (R.v.St., nr. 160.740, 28 juni 2006). Bovendien voorziet de bestreden beslissing geen verwijderingsmaatregel en evenmin zelfs een tijdelijke scheiding van het kind.

3.10. In de mate dat de verzoekende partij de schending aanvoert van het redelijkheidsbeginsel vallen haar grieven samen met wat voordien werd behandeld. Zij toont geen schending van dit beginsel aan nu de keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, slechts het redelijkheidsbeginsel schendt wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is, wat in casu niet het geval is.

3.11. Evenmin toont de verzoekende partij met haar betoog de schending van het zorgvuldigheidsbeginsel aan nu zij niet aannemelijk maakt dat de overheid haar verplichting om haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding niet zou hebben nageleefd (R.v.St., nr. 167.411, 2 februari 2007; R.v.St. nr. 154.954, 14 februari 2006).

3.12. De grieven uiteengezet in de repliekmemoire vallen samen met hetgeen hoger werd besproken.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien juli tweeduizend en acht door:

mevr. M. BEELEN, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN, toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN.

M. BEELEN.